

γενομένων ανεμποδίστως πράξεων κατοχής· ἡ δὲ κατὰ τὸ 1851 ἢ 1852 ἀποστολὴ τοῦ Μηχανικοῦ μετὸν σκοπὸν νὰ κάμῃ ἐκεῖ τὰ δημόσια καταστήματα δὲν περιποιεῖ καὶ κατοχὴν εἰς τὸ δημόσιον, διότι διὰ τῆς μόνης προθέσεως τοῦ νὰ λάβῃ τις τὴν κατοχὴν δὲν κτάνει αὐτῆς.

Ἐπειδὴ οὐδόλως εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ εἰρηνοδικείου Ὑπάτης τῆς 7 Αὐγούστου 1840 ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Ἀδουραρχμάνης κατεῖχεν ἐπ' ὀνόματι τοῦ δημοσίου, διότι ἐξ αὐτῶν ἀποδεικνύεται ὅτι ἐγὼ ἀπήτησα νὰ πληρώσῃ ὁ Ἀδουραρχμάνης διὰ τὴν πέριξ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν κατασκευὴν καλυψῶν, ὁ Ἀδουραρχμάνης προσεπάθησε ν' ἀποφύγῃ τὴν πληρωμὴν ταύτην καὶ ἀκολούθως διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 193 τῆς 7 Ἰουλίου 1840 συμβολαίου παρεδέχθη καὶ ἐπλήρωσε ὀρχ. 50.

Ἐπειδὴ ἡ ὁμολογία ἦν ἐπικαλεῖται τὸ δημόσιον ὑπὸ δῆθεν πληρεξουσίου μου ἢ κατὰ τὸ 1840 γενομένη διὰ τῶν πρακτικῶν τοῦ εἰρηνοδικείου Ὑπάτης, πρῶτον μὲν ἐγένετο παρ' ἀνθρώπου μὴ ἔχοντος πληρεξουσιότητα νὰ κάμῃ τοιαύτης ὁμολογίας καὶ δεύτερον δὲν περιέχει σαφῶς καὶ ἀκριβῶς ὁμολογίαν ὥστε νὰ ἐξαχθῇ τί ἡνόει νὰ ὁμολογήτῃ ὁ εἰρημένος πληρεξούσιος. — Καὶ τοῦτο ὁμῶς ἀν' ἡθέλεν ἀποδειχθῇ ἀληθὲς, ἀφοῦ διὰ τῶν μεταγενεστέρων σαφῶν καὶ ὠρισμένων πράξεων τοῦ 1842 1843 ἕως 1852 καὶ ἐφεξῆς ἀπαδείχθη ὅτι ὁ Ἀδουραρχμάνης κατὰ παράκλησιν ἡμῶν ἔλαβε τὸ ἐπίδικον γήπεδον, οὐδὲν ὠφελεῖ τὸ δημόσιον ἀν' κατὰ τὸ 1840 δὲν ἀπεδείχθη τυχὸν κατοχὴ ἐμοῦ· πρῶτον μὲν διότι ἡ νεωτέρα κατοχὴ σκοπεῖται καὶ δεύτερον ἀφοῦ ὁ Ἀδουραρχμάνης ἀνεγνώρισεν ἐμὲ κατὰ τὸ 1840 τὸ 1843 καὶ κατὰ τὸ 1852 διὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 192 συμβολαίου καὶ τοῦ ἑτέρου ὑπ' ἀριθ. 4760 ὡς κύριον, ἐπεταὶ ὅτι καὶ ἀν' τυχὸν ὁ Ἀδουραρχμάνης κατὰ τὸ 1840 κατεῖχε κατὰ παράκλησιν τοῦ δημοσίου, τὸ δημόσιον ἀπώλεσε τὴν νομὴν καὶ ἀπέκτησα αὐτὴν ἐγὼ, εἰς δὲν ὁ Ἀδουραρχμάνης τὴν μετεβίβασε, καθέσπον ὁ παρακληθεὶς ἀφοῦ μετεβίβασε τὴν κατοχὴν εἰς τὸν παρακαλέσαντα δὲν ἔχει πλέον τὴν νομὴν τοῦ πράγματος· ἀλλ' αὐτὴν ἐξασκεῖ αὐτοτελῶς ὁ κατὰ παράκλησιν κατέχων, ὥστε οὗτος καλῶς μεταβιβάζει εἰς ἄλλον Ν. 7[41 2) Πανδ. καὶ Λατ. 17 Βασιλ. (150. 2.) ἐπομένως καὶ ἀν' θεωρηθῇ ὅτι κατὰ τὸ 1840 τὴν κατοχὴν ἔλαβεν ὁ Χ. Ἀδουραρχμάνης ἀπὸ τὸ δημόσιον μὴ παραδοθείσης πλέον τῆς κατοχῆς ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀδουραρχμάνη πρὸς τὸ δημόσιον, ἀλλ' ἀπεναντίας λαβὼν αὐτὴν ἐγὼ ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀδουραρχμάνη, ἀπέκτησα αὐτὴν καὶ καλῶς τὴν μετεβίβασα ἀκολούθως εἰς τὸν Χ. Ἀδουραρχμάνην κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ, παρ' οὗ νομίμως τὴν ἐζήτησα διὰ τῆς περὶ ἐπιστροφῆς τῆς κατὰ παράκλησιν δοθείσης κατοχῆς ἀγωγῆς μου.

Ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸ γεγονός τῆς κατοχῆς καλῶς τὸ δικαστήριον ἐκέτρεψε τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν μὴ εὐσης δυνατῆς τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως ὡς πρὸς τὸ γεγονός τῆς παρακλήσεως, ἐκτὸς ὅτι ἀποδεικνύεται διὰ μαρτύρων, ἀποδεικνύεται αὐτοτελῶς καὶ δι' ἐγγράφων τοῦ ὑπ' ἀριθ. 192 Συμβολαίου τοῦ 1840 τῆς ἀπὸ 17 Μαρτίου 1843 ἐπιστολῆς καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4742 Συμβολαίου τοῦ 1852 ἐπειδὴ ὁμῶς τὸ Δημόσιον εὐδεμίαν ἐγγράφον ἀπόδειξιν προσάγει ὅτι παρέδωκε τῷ Χ. Ἀδουραρχμάνη τὴν νομὴν κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ διὸ οὐδόλως θέλει ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὁ τοιοῦτος αὐτοῦ ἰσχυρισμὸς, καθὼ πάντι ἀναπόδεικτος.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι εἰμεθα συγκάτοχοι δὲν ἐπροτάθη Πρωτοδικῶς (ἔρα τὰς ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου καὶ 8 Ἰουνίου 1860 προτάσεις τε) ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς εἶναι γεγονός πραγματικόν ἐπὶ τοῦ ὁποῖου στηριζόμενον τὸ δημόσιον προτείνει τὸ ἀπαράδεκτον, διότι κατὰ νόμον ὁ συγκοινωνὸς δὲν ἔχει ἀγωγὴν περὶ ἀποβολῆς ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον γεγονός δὲν ἐπροτάθη Πρωτοδικῶς, ἄρα εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς, εἶναι δὲ καὶ ἀνυπόστατος διότι δὲν εἰμεθα συγκάτοχοι αὐτῆς τῆς θέσεως, ἀλλὰ τὴν θέσιν ταύτην καὶ τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων καὶ τὰ ὑδάτα κατέχω ἐγὼ πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποκλειστικῶς διὰ νομῆς κυρίου, χωρὶς νὰ ἔχῃ καμίαν κατοχὴν τὸ δημόσιον· καὶ τοῦτο ὁμῶς ἀν' ἦταν, εἴθε

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΧΑΤΣΙΣΚΟΥ

κατὰ

ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΥ

Ἐρώπιον τῶν ἐν Πάτραις Ἐγετῶν.

Ἐπειδὴ δυνάμει τῆς μὴ ἀναιρεθείσης 19,277 ἀποσάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, ὁ Δημήτριος Χατσίσκος προσάγει τοὺς ἑξῆς τίτλους ιδιοκτησίας·

Τὸ ἀπὸ 21 τοῦ μηνὸς Ζιλιαδὲ τοῦ ἔτους 1052 Χοτσέτιον ἐκδοθὲν ὑπὸ τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἰψ. Πύλης ἐν Ἀθήναις, διὰ τοῦ ὁποίου ἐπώλησαν πρὸς τὸν Δημήτριον Χατσίσκον οἱ υἱοὶ καὶ κληρονόμοι τοῦ Χασάν Ζέρβα Ἰμπραΐμης καὶ Ἀχμέτ Ζέρβας, ἐν τρίτον τοῦ κτήματος Θέρμα, οἶον Χειμαδιὰ, Ἀγρούς, Δάση, Λειβάδεια, Δένδρα, Βάλτους καλλιεργησίμους καὶ μὴ γαίας καὶ τὸ ἐκπαλαι ὕδωρ.

Τὸ ἀπὸ 30 Νοεμβρίου 1844 ἐγγραφον τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν κτημάτων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς δι' οὗ ἀναγνωρίζεται τὸ ἀπὸ τὸ ἔτος 1833 ἐπωλήθη τῷ Δημητρίῳ Χατσίσκῳ ὑπὸ τοῦ ὀθωμανικοῦ Ὁσμάν Ἀγᾶ τὸ τρίτον τῶν γαιῶν Βαγομήλου, Βαρκὰ καὶ Κωμάρια, Ἀχούρικ, Παπαδερδίσση Θέρμα, καὶ ὅσα ἄλλα κτήματα εἶχεν εἰς τὴν κατοχήν του ὁ Ὁσμάν Ἀγᾶς, ὁμοῦ μὲ τὸ ἀνέκαθεν αὐτῶν ὕδωρ, ὥστε δυνάμει τῶν πωλητηρίων τούτων ἐπωλήθη τῷ Δημητρίῳ Χατσίσκῳ ὁλόκληρον τὸ ὕδωρ, διότι ὁ Ὁθωμανὸς Ὁσμάν Ἀγᾶς καὶ ὡς κληρονόμος τοῦ Λατίφαγα καὶ Ματούσαγα εἶχε τὰ δύο τρίτα τοῦ ὕδατος μετὰ τῶν ἄλλων κτημάτων (ἐκτὸς τοῦ ἑνὸς τρίτου Ἀργυροχωρίου Βρωμοσυκιάς καὶ ἑνὸς Ἀχυρῶνος καὶ ἑνὸς Ζευγοστασίου εἰς Βαγομήλου) ὥστε 2/3 διὰ τοῦ πωλητηρίου τούτου καὶ ἐν τρίτον διὰ τοῦ προειρημένου ἀποτελοῦν τὸ ὅλον ὕδωρ. Παρατηροῦμεν δ' ὅτι ἀπὸ τῆς πωλήσεως ταύτης παρέλαβον τὴν πηγὴν τοῦ ὕδατος μετὰ τῶν πέριξ τῆς πηγῆς γαιῶν καὶ ἐκτοτε κατέχω αὐτάς.

Ἐπειδὴ ἀδιάφορον ἂν καὶ κατὰ τὴν ἐπικύρωσιν εἰσὶ τοῦ δευτέρου τρίτου, οἱ ὑπουργοὶ τῆν Ἐξωτερικῶν καὶ τῶν Οἰκονομικῶν ἐπεφυλάχθησαν τὰ δικαιώματα τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑδάτων, διότι ἡ ἐπιφύλαξις σκοπεῖ ν' ἀνατρέψῃ τὴν ἐκ τινος πράξεως δυνάμεν νὰ συναχθῇ ἀπώλειαν δικαιώματος Π. Β. 5[34 οὐδέποτε ὁμῶς δύναται νὰ δημιουργήσῃ δικαίωμα, ὥστε ἐπὶ τοῦ προκειμένου σημαίνει μόνον, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἐνόησε νὰ παραιτηθῇ τῶν τυχόν ἐπὶ τῶν ὑδάτων δικαιωμάτων αὐτῆς, ἀλλ' ἡ τοιαύτη ἐπιφύλαξις δὲν ἐπλάσε δικαίωμα τοῦ δημοσίου.

Ἐπειδὴ διὰ μὲν τὴν πρώτην πώλησιν τὴν γενομένην ὑπὸ τῶν υἱῶν Ζέρβα προσάγομεν χοτσέτιον, διὰ δὲ τὴν δευτέραν τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Ὁσμάν Ἀγᾶ υἱοῦ Ἰβραΐμη καὶ Μπεκζιστῆ προσάγομεν ἐγγραφον ἐπικυρωτικὸν τῆς ἐπὶ τῶν ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς, ὁ δὲ λόγος εἶναι διότι τὸ μὲν πρῶτον τρίτον ὅλως ἀδιαφιλονείκητον τατέχεται ἀπὸ τὸν ἀγοραστὴν Χατζίσκον ἀπὸ τὸ 1833, τὸ δὲ δεύτερον διαφιλονεικεῖτο καὶ κατέχετο ὑπὸ τοῦ δημοσίου μέχρι τινος, ὅτε καὶ παρεχωρήθη εἰς τὸν ἀγοραστὴν Χατζίσκον συμφώνως μὲ τὰ ἀναφερόμενα ὑπὸ τῆς 18 Φεβρουαρίου 1843 συμβάσεως μεταξὺ Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως καὶ Ὀθωμανικῆς.

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον ἐξουσιάζει ὡς κύριον δικαίωματι τοῦ πολέμου καὶ κατέχει ἐπὶ τοῦ κτήματος Θέρμα ὅ,τι ἐξουσιάζει καὶ κατεῖχεν ὁ Σατράπης τῆς Ἡπείρου Ἀλῆ Πασᾶς, οὗτος δὲ κατεῖχεν ὅ,τι ἀναφέρεται εἰς τοὺς παρ' ἐμοῦ προσαγομένους τίτλους τῆς 25 καὶ 28 Ζελχαδὲ 1231 τούτέστι τὸ ἐν ἰδιαίτερον τρίτον ἐκ τῶν θέσεων Ἀργυροχωρίου, Βρωμοσυκιάς καὶ ἑνὸς Ζευγοστασίου καὶ ἑνὸς Ἀχυρῶνος εἰς Βαγομήλου.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἐκ τῶν προσαγομένων τούτων τίτλων ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ Χατσίσκος ἠγόρασε καὶ κατέχει τὸ ὅλον κτήμα Θέρμα, ἐκτὸς τοῦ ἑνὸς τρίτου τῶν θέσεων Ἀργυρο-

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

ἥττον δεκτὴ ἤθελεν εἶσθαι ἢ κατὰ τοῦ Ἀβδουραχμάνη ἀγωγῇ μου, ἀφοῦ ὡς ἐρρέθη ἐγὼ μόνος παρέδωκα τῷ Χ. Ἀβδουραχμάνη τὴν κατοχὴν τῶν ἐπιδίκων γαιῶν καὶ οὐχὶ τὸ Δημόσιον, ἐπιμένω ὁμῶς εἰς τὸ ὅτι οὐδεμίαν κατοχὴν ἔχει ἢ ἐσχέ ποτε τὸ δημόσιον οὐδ' ἀπέδειξε συγκατοχὴν καὶ τῶν θέσεων τῶν περὶ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν καὶ ἐπὶ τῆς πηγῆς αὐτῶν ὡς καὶ ἐπὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων αὐτῶν.

Ἐπειδὴ τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 19962 ἀναιρεθείσης ἀποφάσεώς του παρεδέχθη ἐναντίον τῶν ἀνωτέρω διασκέψεων ὅλως αὐθαιρέτων καὶ ἐσφαλμένων διότι τὸ Ἐφετεῖον ἀναφέρει ὅτι πάντες οἱ μάρτυρες βεβαιοῦν ὅτι ἀπὸ τοῦ 1839 ὁ Ἀβδουραχμάνης κατεσκεύασε τὰ παραπήγματα καὶ ἔκτοτε ἐπισκευάζει ταῦτα κατ' ἔτος ἐν γνῶσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς ἀλλὰ ὡς καὶ ὁ Ἀρειος Πάγος παρατηρεῖ ἐν τῇ ἀποφάσει αὐτοῦ τὸ Ἐφετεῖον παρεμόρφωσε πλείστας τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων, διότι οἱ μὲν Γ. Σκούρας, Ἀθαν. Κορδούνης, Ἡρακλῆς Σοσούρας, Β. Μουλάκης καὶ Ἀθ. Ξηρομερίτης οὐδὲν τῶν κατατεθέντων γεγονότων βεβαιοῦσι μηδὲ ἀπολύτως περὶ αὐτῶν λέγοντες, οἱ δὲ Θεοδ. Γεωργίου, Α. Ψυχογιόπουλος, Χρ. Παπασταμάτης, Ἀθ. Σκούρας, Σπ. Καχτάνης, Α. Ζαβλάγγας, Ν. Χριστόπουλος, Γ. Κατσιμόρος, Ἰω. Καθάριος, Α. Κραββαρίτης καὶ Γ. Ἀχτίδος βεβαιώσαντες μόνην τὴν ἀνέγερσιν παραπηγμάτων ὑπὸ τοῦ Ἀβδουραχμάνη δὲν εἶπον ἄλλο τι καὶ τὸ Ἐφετεῖον ἐξέλαβεν ὅτι ταῦτα κατεσκεύασεν οὗτος ἐν γνῶσει καὶ συνειδήσει τῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ κατέθεσαν ἀπεναντίας ῥητῶς ὅτι ἀγνοοῦσιν ἐν τινὶ δικαιώματι κατεσκεύασεν ὁ Ἀβδουραχμάνης τὰ εἰρημένα παραπήγματα.

Τὸ Ἐφετεῖον ἀναφέρει ὅτι μέχρι τοῦ 1843 ὅτε ὁ Ἀβδουραχμάνης ἐγράψεν εἰς ἡμᾶς τὴν ἀπὸ 27 Ἀπριλίου 1843 ἐπιστολὴν οὐδεμίαν πράξιν κατοχῆς ἐνεργήσαμεν, ἀλλὰ πρῶτον ἐλησμόνησε τὸ Συμβόλαιον τοῦ 1840 ὑπ' ἀριθ. 192 καὶ δεύτερον τὰς ἐκ τῶν μαρτύρων ἀποδεικνυομένας πράξεις τῆς βοσκῆς τῶν ζώων τῶν ἐνοικιαστῶν μας καὶ τὴν ἀρδευσιν τῶν ἀγρῶν μας διὰ τοῦ ὕδατος τῶν λουτρῶν.

Τὸ Ἐφετεῖον ἐξακολουθεῖ λέγων ὅτι ἀπὸ τοῦ 1840 καὶ ἐφεξῆς κατεῖχε τὸ δημόσιον διὰ τοῦ ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καὶ κατὰ παράκλησιν κατέχοντος Χ. Ἀβδουραχμάνη, ἀλλ' ἐλησμόνησε τὸ Ἐφετεῖον τὴν ἀρχὴν ὅτι κατὰ παράκλησιν κατέχων, δι' ἑαυτὸν καὶ οὐχὶ διὰ τὸν παρακληθέντα κατέχει, καὶ διὸ ὁ παρακληθεὶς δὲν δύναται νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν κατοχὴν τοῦ παρακαλέσαντος πρὸς χρησικτησίαν Γ. Πανδ. (41 2) ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον ἐξακολουθεῖ λέγον ὅτι τὸ δημόσιον κατεῖχε διότι ἐπροκήρυξεν ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐργολαβίαν ἡ κατασκευὴ τῶν λουτρῶν καὶ ἐξεδόθη περὶ τούτου καὶ τὸ ἀπὸ 9/21 Ἰουνίου 1842 Β. Διάταγμα καὶ ἐγένετο ἡ δημοποίησις τῆς Γραμματείας τῶν Ἑσωτερικῶν, ἀπὸ 17 Ἰουνίου περὶ τούτου καὶ διάφοροι πολῖται ἀνεφέρθησαν καὶ συμβόλαιον συντάχθη περὶ ἀνεγέρσεως καταστήματος τῶν λουτρῶν δι' ἐργολαβίας, ὅλα ὁμῶς ταῦτα οὐδεμίαν ἔχουσι νομικὴν ἀξίαν· πρῶτον μὲν διότι ἀφοῦ ὁμολογεῖται ὅτι ὁ Ἀβδουραχμάνης κατεῖχε κατὰ παράκλησιν ἀναγκαίως δὲν κατεῖχε καὶ τὸ δημόσιον, μὴ οὕσης δυνατῆς κατοχῆς ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος ὑπὸ δύο προσώπων Ν. 3 § 5 (Παν. 41 2) *Plures eademres 1450 tipuis possidere non possunt.* καὶ δεύτερον διότι οὐδεμία ὑλικὴ πράξις ἐπὶ τῶν περὶ τῶν γαιῶν λουτρῶν ἢ καὶ ἐπὶ τῆς πηγῆς αὐτῆς ἢ καὶ ἐκ τῶν ὑδάτων ἐγένετο συνεπεία τῶν μνημονευθέντων ἐγγράφων ἐξ ἧς νὰ προκύπτῃ τὸ ἐλάχιστον τεκμήριον ὅτι τὸ δημόσιον κατεῖχε. Πηρατηρητέον δὲ ὅτι ἐνῶ τοιαῦτα ἐγγράφα συναλάσσοντο, ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης κατεῖχε παρακλητικῶς παρὰ τοῦ Χατζίσκου λαμβάνων τὴν ἀδειαν (συμβόλ. 1842 ἐπιστολὴ 1843.) τὸ ὕδωρ ὁ Χατζίσκος μεταχειρίζετο πρὸς ἀρδευσιν τῶν ἀγρῶν τοῦ τὰ ποιμένα τῶν ἐνοικιαστῶν τοῦ Χατζίσκου ἔδοσκον μέχρι τοῦ γείλους τῆς πηγῆς, ὁ Χατζίσκος ἐξεκαθάρισε τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων ἀνήγειρεν οἰκίαν κλπ. τί κατοχὴν λοιπὸν εἶχε τὸ δημόσιον;

Ἀλλὰ τὸ Ἐφετεῖον προσθετεῖ αἱ πράξεις τοῦ Χατζίσκου δὲν ἦσαν γνωσταὶ τῷ δημόσιῳ· πρῶτον μὲν παρατηροῦμεν ὅτι τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦτον δὲν ἐπρότεινε μέχρι τοῦδε τὸ δικαστήριον.

1843 δὲν ἀπώλεσε πλέον αὐτὴν δυνάμει δῆθεν τοῦ φορολογικοῦ Νόμου· ὁ Νόμος οὗτος δὲν ἐφρμόζεται ἐπὶ κτημάτων ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ δημόσιον δὲν ἀπελάμβανε δικαίωμα ἐπικαρπίας (ἔπορ. 140 Α. Π. 1860) ἄλλως τε δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ 1849 κατεῖχε τὸ δημόσιον.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἐπίσης βέβαιος ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἀπαιτεῖται ἐπίσημον ἐγγράφον διὰ τὴν κατὰ παράκλησιν κατοχὴν, ἄλλως τε ἡμεῖς ἔχομεν καὶ ἐγγράφον.

Ὡς πρὸς ταῦτα.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐγγράφων ἀποδεικνύεται ἐν γένει ὅτι πάντοτε τὴν κατοχὴν εἶχον ἐγὼ, ἰδίως δ' ἀποδεικνύεται α) ὅτι κατὰ τὸ 1840 ὁ Ἀδδουραχμάνης ἔδωκεν ἐμοὶ ὀραχμὰς 50 διὰ τὰς καλύδας, ἃς ὁ εἰρημένος Χ. Ἀδδουραχμάνης κατεσκεύασεν εἰς τὸ χεῖλος τῶν θερμῶν ὑδάτων (ὄρα τὸ ὑπ' ἀριθ. 192 τῆς 7 Νοεμβρίου 1840 συμβόλαιον) β) ὅτι κατὰ τὸ 1843 ὁ Χ. Ἀδδουραχμάνης διὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτίου 1843 ἐπιστολῆς τοῦ μὲ παρακαλεῖ νὰ ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο νὰ κατασκευάσῃ ὡς καὶ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος καλύδας εἰς τὴν πηγὴν τῶν λουτρῶν, ὅπερ καὶ ἐπέτρεψα· γ) ὅτι κατὰ τὸ 1852 ὁ αὐτὸς Ἀδδουραχμάνης ἐνοικίασεν ἀπὸ ἐμὲ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κατασκευάσῃ παραπήγματα, ὅπερ καὶ κατὰ τὸ προηγούμενον ἔτος εἶχαν ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν λουτρῶν, ὅπερ καὶ κατασκεύασε πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων (ὄρα τὸ ὑπ' ἀριθ. 4760 συμβόλαιον τῆς 14 Μαΐου 1852) δ) ὅτι τὰ ποιμένα τῶν ὑπ' ἐμοῦ ἐνοικιαζόντων τὸ χόρτον βόσκουσιν ἀπ' ἀρχῆς τὰ περίξ τῆς πηγῆς μέχρι τοῦ χείλους τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων φυόμενον χόρτον ἐκτὸς τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς ὅθεν ῥέει τὸ ὕδωρ (ὄρα τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων Χρήστου Παπασταμάτη, Ἀθαν. Καρδούνη, Σπύρου Καχτίνη, Ἡρακλέους Τσίμα καὶ Βασιλείου Νουλάκη) ὁ Παπασταμάτης μάλιστα κατέθεσεν ὅτι ὁσάκις ὁ μάρτυς καὶ ἄλλοι οἱ ἔχοντες ἐνοικιασμένα ἀπὸ τὸν Σκούραν (ἐνοικιαστὴν ἐμοῦ) τὰ δύο τρίτα τοῦ ὅλου κτήματος Θέρμα, ἔδοσκον μὲν τὰ ποιμένα τῶν εἰς ὁλόκληρον τὸ κτῆμα, ἐθεώρησαν ὅμως ὡς ἰδικόν τῶν μέρος τὸ περὶ τὰ ὕδατα τῶν λουτρῶν τῆς ἰδικῆς θέσεως Θέρμα καὶ τὸ ἐφύλαττον ὡς ἀκέραιον, ὥστε καὶ ἐκ τούτου ἐξάγεται ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἐνθα ὑπάρχει ἡ πηγὴ κατεῖχετο ὑπ' ἐμοῦ· ε) ὅτι ἐγὼ μεταχειρίζομαι ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἐκ τῆς πηγῆς τῶν θερμῶν ὑδάτων ῥέον ὕδωρ πρὸς ἀρδευσιν τῶν παρακειμένων ἀγρῶν μου· ς) ὅτι πλησίον τῆς δεξαμενῆς τῶν θερμῶν λουτρῶν κατεσκεύασα κατὰ τὸ 1856 καὶ 1857 οἰκίαν ἣν ἔχω καὶ σήμερον, ὅρα κατὰ θεσιν Σπύρου Καχτίνη, Χρήστου Παπασταμάτη καὶ ἐκ τῶν μαρτύρων τῆς ἀνταποδείξεως ὄρα τὰς καταθέσεις Ἀν. Τραγωδάρη, Νικολ. Μερσιώτου καὶ Κωνσταντίνου Ἀναγνωσιπούλου.

Κατὰ τὸ ἔτος 1857 ὁ Ἀθαν. Σκούρας μὲ τὸν Ἀθαν. Καρδούνην κατὰ παραγγελίαν τοῦ Γεωρ. Σκούρα, πληρωθέντες ὑπὸ τούτου, ἐξεκαθάρισαν τὴν λεκάνην τῶν λουτρῶν, ὁ δὲ πληρώσας αὐτοὺς Γ. Σκούρας ἔλεγεν ὅτι παρηγγέλθη πρὸς τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ (ὄρα κατὰ θεσιν Ἀθαν. Σκούρα καὶ Ἀθαν. Καρδούνη). — Ὅτι κατὰ τὸ 1858 κατεσκεύασα καὶ περίφραγμα εἰς τὸν κρατῆρα τῶν λουτρῶν διὰ χονδρῶν ξύλων (πάτερα) ἰδίαις δαπάναις πρὸς φύλαξιν ἐκ τοῦ κινδύνου τῶν λουομένων, τὸ περίφραγμα τοῦτο ὑπάρχει καὶ μέχρι σήμερον, ἡ δ' ἐργασία αὕτη ἐγένετο κατὰ διαταγὴν καὶ δαπάνη ἐμοῦ ὑπὸ τοῦ Γ. Σκούρα, Ζάχου Τσοπανακοπούλου, Θεοδώρου Γεωργίου, Ἀναγνώστου Ψυχογιαννοπούλου καὶ αὐτοῦ τοῦ Χ. Ἀδδουραχμάνη παρόντος πάντοτε (ὄρα τὰς καταθέσεις αὐτῶν).

Ἐπειδὴ οὐδεμίαν πρᾶξιν κατοχῆς ἀπέδειξε τὸ δημόσιον, διότι ἡ μόνη πρᾶξις ὅτι πρὸ 1840 εἰς Μηχανικὸς ἤνοιξε μίαν σούδα, χωρὶς νὰ βεβαιουται μάλιστα ὑπὸ τοῦ ἀναφέροντος τὸ περιστατικὸν τοῦτο μάρτυρος Μανθοπούλου, κατὰ παραγγελίαν τινὸς ἠνεώχθη ἡ σούδα αὕτη, διότι δὲν βεβαιουται τίς ὁ ἐξαποστείλας αὐτὸν καὶ ἂν ἐγένετο ἡ σούδα μὲ σκοπὸν κατοχῆς, ὅπερ δὲν ἀποδεικνύεται μὴ παρακολουθῆσαν τὴν ἀνοιξιν τῆς σούδας ἄλλου ἐξωτερικοῦ γεγονότος ἐμφαίνοντος τὴν ἀπὸ μέρους τοῦ δημοσίου ἐνήσκησιν τῆς ἐπὶ τῶν ὑδάτων κατοχῆς, ἄλλως τε καὶ ἡ πρᾶξις ἐκεῖνη καὶ ἂν ἀνέβαινε κατοχὴν τοῦ τότε χρόνου, οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ἀπέναντι τῶν μεταγενεστέρων ὑπ' ἐμοῦ κατὰ σειράν ἐπὶ τέσσα ἔτη

χωρί, Βρωμοσοκιάς καὶ τοῦ Ζευγοστασίου καὶ Ἀχυρῶνος τοῦ Βογομήλου, ὅπερ τρίτον τῶν εἰδικῶν τούτων θέσεων ἀνήκει ἀδιαιρέτως εἰς τὸ δημόσιον ὡς καὶ κατέχει αὐτό.

Ἐπειδὴ ἡ πηγὴ τῶν θερμῶν ὑδάτων καὶ ὅλαι αἱ περὶ τῆς πηγῆς γαῖαι δὲν ἐμπεριέχονται εἰς τὰς θέσεις ὧν τὸ τρίτον ἔχει τὸ δημόσιον, δηλ. δὲν ἐμπεριέχονται οὔτε εἰς τὰς θέσεις Ἀργυροχωρί, οὔτε εἰς τὴν Βρωμοσοκίαν, οὔτε τὸ Βογομήλον, ἀλλ' ἀπέχουν αὐτῶν μίαν περίπου ὥρην, ὅπερ ἐποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἀπὸ 21 Νοεμβρίου 1861 ὑπ' ἀριθ. 1578 πιστοποιητικοῦ τοῦ Δημάρχου Ἰπάτης καὶ ὅπερ γράφει τυχούσης ἂν τὸ δικαστήριον δὲν ἀπορρίψῃ τὴν ἐφῆσιν τοῦ δημοσίου, ἀμέσως ἀναδεχόμεθα ν' ἀποδείξωμεν καὶ ζητοῦμεν νὰ μᾶς ἐπιτρέψῃ τὸ δικαστήριον ν' ἀποδείξωμεν.

Ἐπειδὴ ἐπομένως ἐκ τῶν ἐπισήμων τούτων τίτλων ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ δημόσιον δὲν κατέχει οὔτε τὰ θερμὰ ὑδάτα, οὔτε τὰς περὶ αὐτῶν γαῖας, ἀλλὰ κατέχει καὶ κατέχει ταῦτα ὁ Χατζίσκος.

Ἐπειδὴ, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἀπαιτεῖτο ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἡ ἐγκρισις τῆς ἐπὶ τῶν Ὀθωμανικῶν κτημάτων ἐπιτροπῆς, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ἀκόμη ὅτι ἀνευ τῆς ἐγκρίσεως ταύτης τὸ δημόσιον ἠθέλε δικαιουθῆαι νὰ λαμβάνῃ ὅλα τὰ κτήματα, ἐφ' ὧν δὲν ἐξεδόθη τῆς ἐπιτροπῆς ταύτης ἐγκρισις, πάλιν ταῦτα πάντα οὐδεμίαν ἡδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐπιρροὴν εἰς τὴν προκειμένην περὶ κατοχῆς δίκην, εἰς ἣν ἄλλος δύναται νὰ ᾔῃαι ὁ Κύριος ἄλλος ὁ Κάτοχος ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κτήματος.

Ἐπειδὴ ὅμως οὐδὲν τῶν ἀνωτέρω ὑπάρχει, διότι οὔτε νενομισμένον, οὔτε διατεταγμένον ἐπὶ τινι ποινῇ ὑπάρχει τὸ νὰ ἐπικυρῶνται αἱ Ὀθωμανικαὶ πωλήσεις ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς, καθόσον ἡ σύστασις ταύτης ἦτον ἀπλοῦν διοικητικὸν μέτρον τείνον πρὸς φύλαξιν τῶν ἀγοραστῶν ἀπὸ ἀγορᾶς βακουρίων, Μαχλουλίων καὶ ἄλλων τοιοῦτου εἶδους κτημάτων, καὶ ὅπως αἱ ἀγορασταὶ γίνονται διὰ Χοτζετίων, καὶ ὅχι διὰ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ὅπερ ἠθέλεν ἐκθέσει τοὺς ἀγοραστὰς εἰς ἀπαιτήσεις τῶν τυχόν συνδιοκτητῶν ὀθωμανῶν (ὅρα τὴν ἀπὸ 27 Δεκεμβρίου 1832 διακήρυξιν τῆς κατὰ τὴν Εὐδοίαν καὶ Ἀττικὴν Ἑλλην. Ἐπιτροπῆς περὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν ὀθωμανικῶν ἰδιοκτησιῶν, ὥστε ἐκ τῆς μὴ ἐπικυρώσεως ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς, τὸν κίνδυνον τοῦτον διέτρεχον αἱ ἀγορασταὶ ἀπὸ μέρους τῶν πολιτῶν ἢ τῶν μετ' αὐτῶν συνδιοκτητῶν, ὅχι ὅμως καὶ ἀπώλειαν τινὰ τῶν δικαιωμάτων των καὶ οὐδὲν δικαίωμα περιήρχετο εἰς τὸ δημόσιον ἐκ τῆς μὴ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ἐπικυρώσεως.

Ἐπειδὴ ὅμως τῇ 24 Ἀπριλίου 1840 ὑπέβαλον τὰ Χοτσετία ἀμφοτέρων τῶν ἀγορῶν μου εἰς τὴν ἐξεταστικὴν Ἐπιτροπὴν (ὅρα τὸ ὑπὸ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην ἐγγράφον μου ἐπικυρωμένον προσηκόντως) δὲν ἐπέμεινα δὲ εἰς τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ ἐνὸς Χοτζετίου τοῦ ἀφορῶντος τὴν ὑπὸ τοῦ Ζέρβα γενομένην πώλησιν, διότι τὸ μέρος τοῦτο κατεῖχον ἀδιαφιλονεικῆτως ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ, ἐπέμεινα δ' ὡς πρὸς τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ἐτέρας ἀγορᾶς, ἥτοι τοῦ μεριδίου τοῦ Ὀσμὰν Μπετσίστα ὅπερ τὸ δημόσιον διεφιλονεῖκει, καθόσον τοῦ πωληθέντος μοι τούτου μέρους θέσεις τινὰς εἶχον καταλάβει ἀπὸ τῆς πωλήσεως αὐτοῦ, τὸ δὲ ἐπίλοιπον μέρος κατεῖχε τὸ δημόσιον καὶ δὲν ἐζήτουν καὶ αὐτοῦ τὴν παράδοσιν, ὅπερ ἀκολούθως τὸ δημόσιον μοι παρέδωκεν.

Ἐπειδὴ ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ δημοσίου ὅτι οὐδέποτε λόγον ἐποιησάμην περὶ τοῦ ἐνὸς τρίτου καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται ὅθεν, ὅτι μόνον τὸ ἐν τρίτον ἡγοράσαμεν εἶναι ἀνυπόστατος, διότι διὰ τῶν ἀναφορῶν μου παρεπονέμην διὰ τὸ ἀμφισβητούμενον τρίτον, ὅπερ μέχρι τινος κατεῖχε τὸ δημόσιον, περὶ τοῦ ἄλλου τρίτου δὲν εἶχον ἀφορμὰς παραπόνων κατέχων αὐτό· ὅτι δὲ περὶ τῶν δύο τρίτων ἠνέουσιν ἐξάγεται· α) ἐκ τῆς ἀπὸ 24 Ἀπριλίου 1840 ἀναφορᾶς μου εἰς ἣν ἀναφέρω ἀμφοτέρω τὰ χοτζετία· β) ἐκ τῆς ἀπὸ 29 Νοεμβρίου 1840 ἀναφορᾶς μου εἰς ἣν παραπονοῦμαι περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ δημοσίου κατεχομένου τρίτου· γ) τῆς ἀπὸ 13 Αὐγούστου 1841 ἐτέρας ἀναφορᾶς μου δι' ἣς ζητῶ τὸ 1/3 τοῦ ὑπὸ τοῦ Ὀσμὰν Μπετσίστα ρητῶς πωληθέν ἐμοί· δ) τῆς ἀπὸ Ὀκτωβρίου 1841 ἐτέρας

σιον και αν ηδη προτεινη αυτον θελει εισθαι απαράδεκτος· ουτε πρωτοδικως ουτε κατα την πρώτην συνεδρίασιν των έφετων 'Αθηνων (οτε εξεδόθη ή ύπ' αρ.θ. 19277 απόφασις) προταθεις, άλλως τε ου μόνον αναπόδεικτος είναι αλλά και μη αληθής· διότι ο Χαταίσκος ενέδιδεν εις τας παρακλήσεις του Χ. 'Αδουραχμάνη δια δημοσίων έγγραφων και όσας πράξεις ενήργει δημοσίως, τας ενήργει ώστε ουδεις ήδύνατο να μη λαμβάνη γνώσιν αυτών· το έφετεϊον 'Αθηνων περιώρισε την γνώσιν του δημοσίου εις μόνην την άνέγερσιν της οίκοδομής· αλλά λέγει τουτο το πολυ πολυ έμφαίνει κατοχήν του γηπέδου, έφ' ου άνηγέρθη ή οίκοδομή· αλλά προς Θεου όταν ή οίκοδομή γίνεται προς χρῆσιν των λουομένων και δι' αυτους μόνον και δεν έχει ουδένα αυτοτελή σκοπόν, πως δύναται τις να είπη ότι εξ αυτής αποδεικνύεται μόνον κατοχή του γηπέδου, έφ' ου αυτη άνηγέρθη και όχι των λουτρων δι' α χρησιμεύει και ών είναι προσάρτημα;

Δια ταυτα εξαιτούμεθα.

Α) Την απόρριψιν της έφέσεως του δημοσίου και την επικύρωσιν της ύπ' αρ.θ. 239 αποφάσεως των εν Λαμία πρωτοδικων· Β) επίδοθηθητικως δε την παραδοχήν της άντεφέσεώς μου, όπως επικυρουμένης της αυτής αποφάσεως κατά του 'Αδουραχμάνη, απόρριφθῃ ή παρέμβασις του δημοσίου και όλαι αι αίτήσεις αυτού· Γ) Να καταδικασθῃ το δημοσίον εις τα έξοδα της δίκης.

Εν Πάτραις την 23 'Ιουνίου 1862

Οι πληρεξούσιοι Δικηγόροι

Ν. Γ. ΜΙΧΟΣ

Δ. ΚΑΡΟΚΗΣ

Π. Θ. ΧΟΪΔΑΣ.

'Επειδή το από 11 'Απριλίου 1833 Β. Διάταγμα όπερ επικαλείται το δημοσίον ουδέν περιέχει ως προς το επίδικον αντικείμενον· αι δε όδηγίαι από 18 Φεβρουαρίου 1836 ου μόνον δεν έχουν νόμιμον ισχύν, άλλ' άφορῶσι και την κυριότητα, περι ης ηδη δεν πρόκειται· ο δε τελευταίος περι όρυκτων Νόμος αναγνωρίζει την ιδιωτικήν κτήσιν και επί μεταλλικων υδάτων· άπαντας τους ισχυρισμούς του δημοσίου αναγνωρίζομεν ως μη αληθεϊς.

Π. Θ. ΧΟΪΔΑΣ.

Δια το ακριβές της αντιγραφής.

Εν Πάτραις την 22 Ιανουαρίου 1863.

Ο των Έφετων Γραφεύς

Ζ. Γ. Γιαννακόπουλος.

Ἀπόσπασμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 479 ἀποφάσεως τῶν ἐν Πάτραις Ἐφετῶν.
Ἀκοῦσαν τῶν αὐτῶν πληρεξουσίων καὶ τοῦ εἰσαγγελεύοντος μὴ ἀγορεύσαντος
Διελθὼν τὴν Δικογραφίαν καὶ
Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς σκέψεις τῆς μὴ ἀναιρεθείσης ὑπ' ἀριθ. 19,277 ἀποφάσεως τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, τὰς ὁποίας ὡς ὀρθὰς καὶ νομίμους παραδέχεται καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο, ἡ μαρτυρικὴ ἀποδείξις καλῶς ἐπετράπη εἰς τὸν ἐφεσιδότητον, καὶ ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἐνστάσεως τοῦ ἐκκαλοῦντος Δημοσίου εἶναι χωρὶς βάσιν.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἐξαίρεσεως τοῦ Γ. Σκούρα μάρτυρος τῆς ἀποδείξεως πρότασις τοῦ Δημοσίου δὲν εἶναι νόμιμος, διότι ἡ πνευματικὴ συγγένεια τοῦ μάρτυρος πρὸς τὸν ἀποδεικνύοντα ἢ ππραγομένη ἐκ τοῦ στεφανώματος δὲν ἀποτελοῦν λόγον ἐξαίρεσεως κατὰ τὸ ἐδ. 7 τοῦ ἀρθρ. 324 τῆς Πολ. Δικονομ. — ὁ μάρτυς ὡς αὐτὸς ὁμολογεῖ, εἴτε ἐπιστάτης αὐτοῦ, ὡς τινες τῶν μαρτύρων τὸν ἀποκαλοῦσιν, ἢ σχέσις αὐτῇ δὲν παράγει ἐξάρτησιν ἰδιάζουσαν τοῦ μάρτυρος ἀπὸ τὸν ἀποδεικνύοντα, ὡς ἀπαιτεῖ τὸ ἐδ. 9 τοῦ μνησθέντος ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐπειδὴ ὁ ἀνωτέρω μάρτυς δὲν εἶναι μὲν κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ νόμου ἐξαίρετέος, ἢ σχέσις ὅμως αὐτοῦ πρὸς τὸν ἐνάγοντα ἢ ἐκ τῆς συγγενείας καὶ τῆς ἐπὶ δέκα ἔτη ἀλληλοδιάδοχα ἐνοικιάσεως τῶν κτημάτων τοῦ ἐνάγοντος, ἐν οἷς περιλαμβάνονται καὶ τὰ ἐπίδικα ππραγομένη κατέστησαν αὐτὸν λίαν ὑποπτον κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου καὶ ἀναξιόπιστον τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ.

Ἐπειδὴ ἐκ τῶν λοιπῶν μαρτύρων τοῦ ἐνάγοντος, ὁ μὲν Ἀθ. Σκούρας εἶναι ἀδελφὸς τοῦ Γ. Σκούρα, ὁ δὲ Ἀθανάσιος Καρβούνης πρῶτος αὐτοῦ θεῖος· ὁ Σπύρος Καχτιώτης ὡσαύτως πρῶτος αὐτοῦ θεῖος, καὶ ὁ Βασίλειος Ντουλάκης κηδεσταὶ αὐτοῦ τετάρτου βαθμοῦ.—ἡ συγγένεια δὲ αὐτῇ τῶν μαρτύρων τούτων πρὸς τὸν Γ. Σκούραν ἐνοικιαστὴν τῶν ἐπιδίκων κτημάτων καθίστησιν αὐτοὺς ὑπόπτους, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ Δικαστηρίου, καὶ τὰς καταθέσεις τῶν ἀναξιόπιστους.

Ἐπειδὴ ὁ δεύτερος μάρτυς τοῦ ἐνάγοντος Ζάχος Τζουμπανοκωνστόπουλος, ὁ τρίτος Θ. Γεωργίου, καὶ ὁ τέταρτος Ἀναγν. Ψυχογιόπουλος βεβαιοῦσιν: οἱ μὲν δύο πρῶτοι ὅτι μισθωθέντες καὶ πληρωθέντες ὑπὸ τοῦ Γ. Σκούρα ἐνεργοῦντος, καθὰ αὐτὸς ἔλεγε διὰ λογαριασμὸν τοῦ ἐνάγοντος, εἰργάσθησαν ἡμέραν τινα εἰς τὴν ἐπισκευὴν τοῦ κρητῆρος τῶν ἐπιδίκων ὑδάτων.— Ὁ δὲ Ψυχογιόπουλος ὅτι ἔδωκε τὴν πρὸς ἐπισκευὴν αὐτῶν χρησιμεύουσαν ξυλείαν πληρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Γ. Σκούρα.

Ἐπειδὴ αἱ πράξεις τὰς ὁποίας ὁ ἐνάγων ἐνήργησεν ἐπὶ τῆς πηγῆς τῶν ὑδάτων κατὰ τὰς καταθέσεις τῶν ἀνωτέρω μαρτύρων, δὲν ἀποτελοῦσι πράξεις κατοχῆς, διότι καθ' ἃ ἐξάγεται ἐκ τῶν καταθέσεων τῶν πλείστων τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων, μετὰ τὰς πράξεις αὐτάς δὲν ἐμπόδισεν ὁ ἐνάγων κἀνένα τῶν προερχομένων εἰς τὰ ἐπίδικα ὕδατα νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῶν, καὶ δὲν εἶχεν ἐκτοτε αὐτὸς ἀποκλειστικὴν χρῆσιν τῶν ὑδάτων, ἀλλ' ἦτον ἐλευθέρᾳ ἢ χρῆσις τῶν ὑδάτων εἰς πάντα ἐκεῖσε προερχόμενον, ὡς ἦτο καὶ πρὸ τῆς ἐπιχειρήσεως τῶν ἐν λόγῳ πράξεων, ἐκ τούτων δὲ συνάγεται ὅτι ὁ ἐνάγων δὲν ἐνήργησε τὰς πράξεις ταύτας μὲ πρόθεσιν ν' ἀποκτήσῃ τὴν κατοχὴν τῶν ὑδάτων, οὐδὲ ἀπέκτησεν αὐτήν.

Ἐπειδὴ τὰ περιστατικὰ, τὰ ὁποῖα βεβαιοῦσιν οἱ ἕτεροι δύο μάρτυρες τοῦ ἐνάγοντος· ὁ Χρήστος Παπασταμάτης καὶ ὁ Ἡρακλῆς Τζούρας: ὅτι ὁ ἐνάγων ἠγειρεν οἰκίαν εἰς τὰς περὶ τὴν πηγὴν τῶν ὑδάτων γαίας, καὶ ὅτι οἱ μάρτυρες οὗτοι ἔδοσκον τὰ προίμια τῶν εἰς τὸ ἐκεῖσε φυόμενον χόρτον ὑπενοικιάζοντες αὐτὸ ἀπὸ τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ Χατζίσκου Γ.

ἀναφορὰς μου δι' ἧς ζητῶ τὸ ἐν ἀπὸ τὰ δύο τρίτα ὅπερ εἰσέτι κατέχει τὸ δημόσιον· εἰ) τῆς ἀπὸ 11 Ἰουνίου 1842 ὁμίας εἰς ἣν λέγω στεροῦμαι εἰσέτι τοῦ ἄλλου τρίτου τοῦ κτήματος Θέρμα· ς) τῆς ἀπὸ 22 Ἰουνίου 1843 ἀναφορὰς μου εἰς ἣν λέγω τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο τρίτων τοῦ κτήματος Θέρμα ἰδιοκτησίας μου διαφιλονικεῖται εἰσέτι· ζ) τῆς ἀπὸ 9 Αὐγούστου 1843 ἐτέρας ἀναφορὰς μου ἐνθα ἐκθέτω ἡ πεποιθήσις τῆς Β. Γραμματείας διὰ τὸ ἕτερον τρίτον τοῦ κτήματος κλπ. η) τῆς ἀχρονολογήτου ἀναφορὰς μου πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν λησθείσης τῆς 5 Ἰανουαρίου 1844 ἐνθα ῥητῶς ἀναφέρω ὅτι ἐξαιτοῦμαι τὴν ἐπικύρωσιν τῶν Χοτζετιῶν τῶν δύο τρίτων τοῦ κτήματος καὶ ἐν γένει ἐξ ὅλων τῶν λοιπῶν ἀναφορῶν μου, ὥς ὡς καὶ τὰς προλαβούσας προσάγει τὸ Δημόσιον καὶ αἵτινες ἀποτελοῦσι διὰ τοῦτο ἀπόδειξιν κατ' αὐτοῦ, ἐξ αὐτῶν οὐδεμία ἀμφιβολία μένει, ὅτι κατέχω τὸ ὑπὸ τοῦ Ζέρβα πωληθὲν καὶ περὶ τούτου δὲν ἔκαμνον λόγον καὶ ζητῶ μόνον τὸ ὑπὸ τοῦ ὀθωμανοῦ Μπετζίστα πωληθὲν ἑμοί.

Ἐπειδὴ τόσω αἱ ἀπὸ 23 Νοεμβρίου καὶ 1 Δεκεμβρίου 1840 ἀναφοραί μου, δι' ὧν δηλῶ ὅτι παραιτοῦμαι τῶν εἰσοδημάτων, ὅσω καὶ τὸ περὶ τούτου ἐκδοθὲν Β. Διάταγμα ἀφορῶσι τὸ μέρος τὸ ὑπὸ τοῦ Μπετζίστα πωληθὲν ὅπερ δὲν κατεῖχον, καὶ οὗτινος τοὺς καρποὺς ἀπελάμβανε τὸ δημόσιον καὶ ὅχι τοὺς καρποὺς τοῦ μεριδίου τοῦ Ζέρβα, ὅπερ κατεῖχον καὶ οὗ τοὺς καρποὺς ἀπελάμβανον καὶ οὗ ἐπομένως δὲν ἠδυνάμην νὰ ἔχω ἐφορμὴν νὰ παραιτηθῶ, ἀφοῦ τοὺς ἀπέλαυον ὡς ἐρρέθη.

Ἐπειδὴ ταῦτα πάντα ἐνθ' ἐξάγονται ἐκ τῶν ἀνωτέρω προσεπιβεβαιοῦνται ἐκ τῶν ὑπ' ἀριθ. 5229 τῆς 24 Ἰουλίου 1842 διαμνηστεύσεως μου ἐπιδεθείσης εἰς τὸν ὑπουργὸν τὸν Οἰκονομικῶν τῆς 30 Ἰουλίου 1842 κατὰ τὸ συνημμένον ἐπιδοτήριον τοῦ κλητῆρος Πέρδικα, ἐξ ἧς ἐξάγεται σαφῶς ὅτι κατεῖχον ἀπ' ἀρχῆς τὸ ἐν μερίδιον τοῦ Ζέρβα, ὅτι ἅπασαι αἱ μετὰ τοῦ Δημοσίου διαπραγματεύσεις ἀπέβλεπον τὸ μερίδιον τοῦ Μπετζίστα καὶ ὅτι ἡ ἐπικαλούμενη πικρίτις ἀπέβλεπε τοὺς καρποὺς μόνον τοῦ μεριδίου τούτου. Ψευδῶς ὅθεν τὸ δημόσιον ἀναφέρει ὅτι αὐτὸ κατεῖχεν ὁλόκληρον τὸ κτῆμα καὶ ὅτι κατὰ τὸ 1841 ἔλαβον μόνον τὸ ἐν τρίτον παραιτηθεὶς τῶν καρπῶν· τὸ μερίδιον τοῦ Ζέρβα κατεῖχον ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς αὐτοῦ, τὰς γαίας τοῦ Μπετζίστα ἔλαβον εἰς τὴν κατοχὴν μου ἀφοῦ μοι παρέδωκεν αὐτὸ τὸ δημόσιον.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀπὸ 10 Δεκεμβρίου 1859 ἀγωγῆς κατὰ τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη ἰσχυρίσθην ὅτι εἰμαι κύριος καὶ κάτοχος τῶν θεμελιῶν ὑδάτων, καὶ ὅτι ὡς ἐκ τούτου παρακληθεὶς ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη ἐπέτρεψα αὐτῷ κατὰ τὸ 1843 νὰ κατασκευάσῃ καλύβας πρὸς χρῆσιν τῶν λουομένων, τὰς ὁποίας ἐκτότε κατασκευάζει κατ' ἔτος ἐπιτρέποντος ἐμοῦ τούτο, καὶ ὅτι ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης ὅτε ἐκινήθη ἡ ἀγωγή δὲν κατέλιπε τὴν κατοχὴν τῶν γηπέδων τῶν εἰρημένων Καλυβῶν καὶ διὸ ἐζήτησα νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἀντίδικος νὰ παραλείψῃ τὴν κατοχὴν τῶν εἰρημένων γηπέδων καὶ διαταχθῇ ἡ εἰς αὐτὰς ἐγκατάστασις μου, ὅ ἐστι ἐκίνησα τὴν περὶ παραλήψεως τῆς κατὰ παράκλησιν ἐπιτραπείσης τῷ Ἀβδουραχμάνη νομῆς ἀγωγῆς.

Ἐπειδὴ τὸ δημόσιον εἰς ὃ ἀνακινώθη ἡ δίχη ὑπὸ τοῦ Χ. Ἀβδουραχμάνη παρεμβάν ἰσχυρίσθην διὰ τῶν ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1860 προτάσεων αὐτοῦ, ὅτι αὐτὸ ἦτο κάτοχος τῶν ἐπιδίκων γαιῶν καὶ ὅτι ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης κατὰ παράκλησιν αὐτοῦ (τοῦ δημοσίου) καὶ οὐχὶ ἐμοῦ κατεῖχεν.

Ἐπειδὴ ἐπομένως τοιούτης οὕσης τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς ἀμφισβήτησεως τὸ ἐξεταστὲον ζήτημα εἶναι ἂν κατὰ τὸ 1843 καὶ ἐφεξῆς μέχρι τοῦ 1852 ὅτε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4760 συμβολαίου ἐπέτρεψα τῷ Χ. Ἀβδουραχμάνη ν' ἀναγκάσῃ τὰς καλύβας εἶχειν ἐγὼ τὴν κατοχὴν ἢ τὸ δημόσιον, καὶ ἂν κατὰ παράκλησιν ἐμοῦ ἢ τοῦ δημοσίου κατεῖχεν ὁ Χ. Ἀβδουραχμάνης.

Ἐπειδὴ δὲν εἶναι βέβαιος ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι τὸ δημόσιον ἔχον τὴν κατοχὴν κατὰ τὸ